

um mittitur, inde Aquilam, ubi monastérium sanctæ Elísabeth dicátum quatuórdecim ferme annis sanctissime gubernávit. Deo autem ad majora vocánte, de prima sanctæ Claræ régula amplecténda consílium iniit, ut arctiq-ri custódia, beata illa solitúdone, in qua Deus ad cor lóquitur, fruëretur. In eo proposito á sancto Joanne de Capistráno confirmata, Nicoláo quinto summo pontifice adprobante, in coenóbium Corporis Christi nomine insigne secéssit, ibique quam cogitaverat régulam cum quatuordecim sanctimonialibus professa, novo sacrárum vírginum collegio urbem Aquilam auxit. Loci ejus, et si reluctans moderátrix ab eódem sancto Joanne de Capistráno constitúta, nihil antiquius hábuit Antónia, quam ut ad absolutíssimam religiosæ perfectiónis normam concréditas sibi Sorores exemplo præsertim suo informáret.

VI lectio

Lectio V.

Cum vero modestiam suique despectum virtutum ómnium caput esse sentíret, demíssissime ac subjectíssime sese habuit, humilíma quæque officia sibi vindicans. Injuriarum pátiens, propinquórum moléstias, malignórum calumnias, convicia, contumélias et

gravíssimum séxdecim annorum morbum fórtiter pértulit. Quinimmo ne caro advérsus spíritum prævaleret, eam asperitáte, inédia, labore contrívit. Paupertátis cupidíssima, ea quæ ad vitam maxime necessary sunt, sibi deesse gaudébat, novisque véstibus Sorores donans, vetústas consumptasque sibi deligébat. Silentii custos sédula, quidquid domésticis curis superésset témporis, id omne tribuebat précibus, íntegras, sæpe noctes, coelestia meditans, divínique ignis amóre abrépta, os ipsum miro suffúsum rubóre nonnumquam osténdit: modo a sénsibus abdúcta, modo sublímis e terra inter orándum conspéc-ta est.

Lectio VI.

Verum charitate etiam in próximum Antonia emícuit. Nulla ex Soróribus fuit, quæ illús opem, consiliúmque non sit expérta: infirmis præsertim diu noctúque adsistens ac ministrans matérno prorsus affectu eas complectebátur, et dum ægris corpóribus levamen, animæ salutária mónita præbebat. Neque morbis ingravescéntibus, deficientibus viribus, sollicitúdo ejus defécit, et quod non valébat ópere, sermóne præstábat. Tandem præcognita suæ mortis hora, sanctimoniáles ad

régulæ observantiam mutuamque charitatem vehementiôri stúdio et verbis hortata, atque ecclesiæ sacraméntis munita, diem obiit supremum, et ad cœlestem sponsum migravit pridie caléndas Martii anno bisextili millesimo quadrigentesimo septuagesimo secundo, ætatis suæ septuagesimo primo. At ea, quæ refúlsit virtus, et miraculorum célébritas talem illi famam admirationénque apud omnes compararunt, ut tandem et Beatæ titulum, et cultum ab immemorabili ei præstitum Pius nonus pontifex maximus anno reparatæ salutis millésimo octingentésimo quadragesimo septimo Apostólica auctoritate confirmaverit.

In III Noct. Homil. in Evang. Simile est regnum coelorum.

Verum charitate eorum in regnum An-
 tonis emiserit. Nulla ex horis hinc, que
 illius opem, considerans non sit expecta-
 turis presentium diu necesse est assistens ac
 ministrans materio preterea affectu eas com-
 placetatur, et dum caris corporibus lev-
 men anime salutis moneat præbet. Ne-
 que morbis in se vespere, deprecandus vi-
 ritus sollicitudo que hinc et proinde non
 valdebat opere, ac ratione præbet. Tandem
 prærogata suo morbis hinc, sanctorumque ad

DIE 7 JUNII.

BB. STEPHANI, ET RAYMUNDI I. O. ET SOC. MM.

DUPLEX MAJUS

Orim. de com. plur. mart. præter seq.

ORATIO.

Deus pro ejus amore ac fedei tuendæ ze-
 lo beati Stephanus, Raymündus, et Socii gla-
 diis impiorum occubuere: præta quæsumus;
 ut eorum suffragiis in fide stábiles, te semper
 ex animo diligámus. Per Dominum.

In I. Noct. lect. Fratres Debitores.

IN II NOCTURNO.

Lectio. IV.

Quo tempore Tolosána diocesis lethifera
 labe Albigensium inficiebatur immortalis me-
 moriæ pontifex Gregorius nonus christifidé-
 lium salutí prospiciens, inquisitores illic mi-
 sit lectissimos viros tum ex Minorum, tum

ex Ordine Prædicatórum. Ex primis erant Stephanus de Narbóna; et Raymúndus de Carbonériis. Ex aliis vero Guillélmus Arnaldi ejusque socii Bernárdus de Rupe Forti et Garcías de Aura. Hisce et charitate et múnere sex alii adjungebantur, nimirum Prior monasterii ex Ordini sancti Benedicti in oppido Avenionéti mónachus Clusinus nuncupátus, Raymúndus Tolosánae ecclesiæ archidiaconus, Bernárdus ejusdem cléricus, Fortanérius, et Armárus item clérici qui nunciórum munus explebant, laicus demum tabéllio Petri nómine. Hosce undecim una fœdei ed muneris societáte conjúctos pari gloriæ triúmpho immortalisque vitæ Deus reservavit.

Lectio V.

Nam cum eo, quo par erat stúdio et industria missi a pontífice Inquistóres suo múnere fungerentur, Albigensium ira et livor aspérius desæviit. Raymúndus ab Alfaro vir selestíssimus, et Albigensium doctrinis imbutus, qui nómine tolosani Cómitis oppido Avenionéti præfectus erat, quod oppidum a civitate Tolosæ non longe distat, Inquistóres eorúmque sócios in ædes dynástæ arcessivit.

Ingens patébat aula juri dicúndo comparata. Eo cum ingrési essent Inquistóres eorúmque cómites supramemorati e latebris dispositi satellites erumpunt. Adoriuntur illos non solum inermes, sed ultro alacritérque mori parátos. Nulli igitur exauditi gémitus aut ejulátus moriéntium, sed læta cántica ex ore occumbéntium personábant; cum ambrosiánum hymnum canéntes voce concordi grates æterno Deo persólverent. Cántigit autem eorum beata mors anno Dómini millésimo ducentésimo quadragésimo secundo, quarto calendas Junii nocte videlicet Ascensionis Dómini nostri Jesu Christi.

Lectio VI.

Infándum scelus ac illustris servórum Dei obitus diu latére non póterant. Vel etiam homínibus tacentibus rem gestam signa et ostérta insólita prædicavérunt, quorum plura réferrunt coévi ac posteriós histori. Omnium ergo ore tamquam veri Christi mátyres hábiti sunt, et ecclesiásticus cultus statim illis exhibitus, tum in Tolosana civitate, tum en oppido Avenionéti, ubi eorum festum quoánnis ad hæc usque tempora recolitur.

